

Tider i de største Kredse af Befolkningen er skabt en Uvillie mod de militære Krav, som nu kommer til at svide haardt til de mange inden for Militæretaten, som gerne saa en rolig og saglig Behandling af disse Spørgsmaal, og som ogsaa mange Gange have tilkendegivet, at de misbilligede alle provisoriske Forsøg og Anstalter, af hvad Navn nævnes kan. Helt rolige have Forholdene heller ikke været, efter at de provisoriske Tilstande ere forsvundne. Militærspørgsmaalene ere stadig ikke komne ud af Partipolitikens Kredse, fordi der stadig ikke har været nogen Regering, som sad inde med tilstrækkelig Autoritet til at søge disse Spørgsmaal løste i Forstaaelse med begge Rigsdagens Afdelinger, og det er vistnok i mindre Grad Tilfældet med den nuværende Regering end med nogen af dens Forgængere. Noget saadant som den berømte halve Million under det Hørringske Ministerium skulde jo heller ikke bidrage til at bringe Militærpolitikken ud af den Tryllekreds, hvori den har befundet sig, at drage den ud af den rene og skære Partipolitiks Sfære og ind paa den mere saglige Grund, hvor den selvfølgelig hører hjemme. Det er jo et Standpunkt, som ingenlunde kan opretholdes i Tidens Længde over for en saa stor, gennemgribende og vigtig Sag som denne, der paa saa mangfoldige Maader griber ind i den enkelte Borgers personlige Liv, der saa afgørende griber ind i hele vort finansielle System, der har en saa væsentlig Betydning for vor Stats Uafhængighed og Bestaaen over for Udlandet. Det kan selvfølgelig ikke være Meningen, at et af de aller største og vigtigste Statsspørgsmaal ikke skal underkastes en fuldt ud gennemgribende og saglig Behandling, naar en Gang de politiske Forhold ere blevne ændrede, med andre Ord: naar vi faa en Regering, hvis politiske Stilling er en saadan, at den har tilstrækkelig Autoritet til at forhandle med begge Rigsdagens Afdelinger derom, og ved hvilken der ikke klæber Skygge af Mistanke om, at dens Militærpolitik skal benyttes som Kamppolitik over for Befolkningens Flertal. Som sagt, Tiden til at tage det hele op til en gennemgribende og saglig Behandling er ikke kommen — det mener man vist ikke fra nogen Side — og saa længe den ikke er kommen, maa Standpunktet til Militærbudgetterne være dette, at man bevilger det nødvendige, som de bestaaende Love og det bestaaende Militærvæsen i det hele kræver til sin Opretholdelse, at man ikke gaar til ny Foranstaltninger af nogen Rækkevidde, og

at man ogsaa maa opgive Haabet om at faa det gamle reformede fra Grunden. Dette Synspunkt, at man bevilger det absolut nødvendige til at opretholde, hvad der nu en Gang bestaar, tror jeg har været aldeles overvejende raadende i dette Ting; i alt Fald har det været raadende for mine nærmeste Meningsfæller og mig. Naar det ærede Medlem nu hvert eneste Aar har satiriseret over os, fordi vore Anskuelser angaaende Militærbudgetterne have faldet saa mærkelig nøje sammen med det ledende Flertals her i Salen, skal jeg sige det ærede Medlem, hvori dette ligger. Det ligger i, at det ledende Flertal her i Salen netop efter vor Mening har haft samme Grundopfattelse som vi. Det har ogsaa vist sig, at hvad der er bevilget her til Militærvæsenet, ogsaa fra Administrationens Side er blevet anset for tilstrækkeligt til, at der kunde administreres forsvarligt dermed, thi ellers kunde selvfølgelig de forskellige Krigsministre, som have siddet i den Tid, ikke have modtaget disse Budgetter og administreret paa dem. Naar altsaa dette Hovedhensyn iagttages, at der bevilges det nødvendige til Opretholdelse af, hvad vi nu en Gang have, have vi ikke ment det rigtigt under de nuværende politiske Forhold at indtage Særstandpunkter paa rene Detailler, skønt der nok kunde have været en og anden Detail, hvor vi kunde have været af en anden Mening, idet der maaske baade kunde være et og andet, hvor vi mente, at der skulde bevilges mere, og et og andet, hvor vi mente der skulde bevilges mindre. Dette have vi, som sagt, ikke ment at burde give Udtryk i særlige Forslag, naar vi i Hovedsagen finde, at disse Budgetter blive behandlet forsvarligt. Dette har været Tilfældet de foregaaende Aar, og det tror jeg ganske sikkert ogsaa er Tilfældet i Aar. Det er jo et slaaende Bevis paa, at man fra Folketingets Side ikke vil drive særlig Kampolitik paa disse Budgetter, at man her, stillet over for et Ministerium, som staa Folketingets almindelige politiske Anskuelse betydelig fjernere end dets Forgænger, har foreslaaet bevilget et saadant Militærbudget, som vi her staa overfor; det viser, at man tager saglige Hensyn, man lader sig ikke i sine Indstillinger paavirke af det politiske Kampforhold, hvori man ellers kan staa til Regeringen. Det, at man i Aar har givet et Budget, som paa ingen Maade er ringere end dem, man har givet til dette Ministeriums Forgænger, taler slaaende i saa Henseende.

Vi have altsaa ogsaa i Aar fundet os